

heden udnævnt Kvinde, men som sagt, jeg udeløb helst denne Paragraf, thi jeg tror, at den engelske Præstefone, denne Deborah, Dommerinde, i Israel, har Ret i, hvad hun har sagt. Jeg har her et lille Brudstykke af hendes Tale, som har bundet stor Anklang baade i Schweiz, i Belgien og her, hvor Talen er holdt iaar. Jeg veed ikke, om den høitærede Formand tillader

Formanden (Høgsbrø): Den ærede Taler gjør megen Brug af Oplæsning. Jeg vil bede ham indskrænke sig til det mindst mulige.

Forslagsstilleren (Tang): Det er saa gode og udmærkede Ting, jeg oplæser, at jeg nødig vilde forholde Thinget dem. Jeg kunde gjerne selv staa og sige det, men da det er saadanne udmærkede Mænd, der have sagt det, jeg har oplæst, den schweitsiske Minister og andre, var jeg bange for, at jeg ikke kunde sige det rigtig korrekt.

Formanden (Høgsbrø): Forretningsordenens § 28 siger: "Intet Foredrag maa ske ved Oplæsning af skrevne eller trykte Udarbejdelser" og dette Bud maa overholdes.

Forslagsstilleren (Tang): Det er skrevet, jeg har det ikke trykt. Jeg veed ikke, om saa den høitærede Formand tillader, at jeg læser lidt op af den engelske Præstefrues Tale?

Formanden (Høgsbrø): Jeg har sagt, at hvis det ikke var for meget, maatte det ske.

Forslagsstilleren (Tang): Det er fort i Forhold til Fruens Tale. Fru Butler siger: „Selv om Staten eller nogen anden Myndighed foreskrev Tvangsundersøgelse, ledet dertil af de reneeste sædelige Motiver, ville vi Kvinder dog gjøre Modstand derimod, fordi vi fordømme Handlingen i sig selv, uafhængigt af, hvilke Hensyn der maatte anbefale den. Og hvorfor? Fordi denne stræffelige, personlige Undersøgelse, foretagen af en Mand paa en Kvinde, for os er det høieste Udtryk for, er Toppunktet af Kvindens Nedværdigelse til Træl, den er præget af den Hensigt, som næres af et Parti i Samfundet, at binde Kvinden i et Slaveri, at gjøre hende i Virkeligheden til en Ting i Stedet for en Person. Hun bliver et Kar, et Redskab, en Umælende, en Træl, Alt undtagen en Kvinde. Bliwer denne Skændsel paalagt selv den mest nedværdigede af

vort Kjønn; saa giver det Gjenlyd i os, fordi ethvert saadant Tilfælde er en fornøjet Ytring af Ringagt for Kvinden; hende, der bør agtes som Menneffeslægstens Op-hav." Fruen slutter med følgende Ord: „Jeg indrømmer, at der er i seldkommen hæderlige Mænd, som overse denne Betragtningensmaade. De forestille sig, at den tvungne Underjøgelse sker i selve Kvindens Interesse, at den kun er en Forholdsregel, foreskrevet af den offentlige Sundhedspleie for at bevare de Uafhængiges saavel som de Skyldiges Sundhed. Jeg tilstaar, at deres Bevæggrunde ere saare agtværdige; de have selv ikke Die for den Umoralitet, som hæfter ved Handlingen i og for sig, og det er Kvindernes Pligt at ophjse Samfundet om det, som disse hæderlige Mænd ikke kunne lære det, fordi de ikke kjende det.“ — Vigefaa hos os! — „Det tilkommer os at ophjse, at den stadige Gjentagelse af Fornedrelsen, tilføiet Kvinden, ligegyldigt i hvilket som helst Øemed eller under hvilket som helst Omstændigheder, er i sig selv en Uømmelighed, og at denne Uømmelighed for Samfundet helt igjennem vil blive en Rilde til Fordærvelse af den moralske Følelse, fordi den forhaaner den kvindelige Værdighed og saarer Hjerte og Sjæl hos de ædlestes Repræsentanter for Kvindeligheden i den hele Verden.“ Hendes Tale vil jeg iøvrigt anbefale de ærede Rigsdagsmedlemmer at læse igjennem. Enhver, der vil have, at vi skulle af med den offentlige Prostitution, vil føle sig meget tilfaldt af den, og jeg tror, at de ved hendes Tale ville føle mange Grunde, de have havt hos sig selv, til, at det dog vistnok ikke kunde gaa an, slaaede til Jorden. — § 9 handler om, at der skal indrettes offentlige Sygehuse, hvor de, der lide af veneriske Sygdomme, kunne komme og faae fri Kur og Pleie, og hvor de, der lide af veneriske Sygdomme, skulle melde sig; naar de ikke melde sig frivillig, og det bliver opdaget, at de have denne Sygdom og derved smitte Andre, skulle de straffes. — § 10 er ligelydende med § 10 i Lov af 10de April 1874. — § 11 er ligelydende med § 2 i Lov af 10de April 1874. Den indeholder Bestemmelser med Hensyn til Børn, der ere angrebne af venerisk Sygdom. — § 12 bestemmer, at Kvindfolk, der øve Utugt med Ugersvende eller Drengene under 18 Aar, straffes med Fængsel paa Vand og Brød indtil 5 Dage, og vedkommende unge Mandsperson med Ris indtil 25 Slag. I det Udvalg i Hjør, der havde med Loven om Underholdsbidrag til vægte Børn at gjøre, fik vi flere Meddelelser om, hvorledes Drengene med ældre Piger fik Børn; saaledes